

вѣкъ и остроуменъ събесѣдникъ. Като ядяхъ въ *Hôtel Angletière*, той, като ужъ нечаянно, почнѣ да прѣдава на Скобелева всевъзможни интриги.

— Вий, генерале, да остановяхте рицаритѣ си!

— Какви мои рицари?

— Офицерчетата, близкитѣ до васъ.

— Та какво азъ съмъ длъженъ да ги въспирамъ?

— Първо тѣ тукъ пиянствуватъ....

— А ний съ васъ, полковнико, какво сега правимъ?

— Какво сравнение!....

— На насъ, значи, бива, защото ний имаме пари за шампанско, а на тѣхъ не бива, защото тѣ иматъ само за конякъ.

— Но, иматъ още една грѣшка.

— Каква?

— Тѣ никакъ вамъ така не сж прѣдадени, както вий мислите.

— Е, това вий напрасно... Азъ всичкитѣ ги хубаво зная

— А нѣ, не ви ли е угодно, единъ отъ тѣхъ за васъ разказува.

И почнѣ са най безцеремонното изпирание на калнитѣ дрѣхи....

— А сега, азъ ще ви покажа фамилията на този чедовѣкъ...

Но Скобелевъ въ това мгновение, улови тогози за ржката.....

— Моля, нито една дума повече и за Бога, разказвайте безъ фамилията... Азъ много любя своитѣ рицари, твърдѣ много имъ съмъ обязанъ, твърдѣ много. Всичката война тѣ, по едно мое приказание, отивахъ на смъртъ.... Азъ не искамъ да зная, кой това е говорилъ, защото не желая да съмъ несправедливъ. По неволя, таквазъ несправедливостъ може да са промѣкне нѣкога, въ отношение къмъ чедовѣкътъ, обвиненъ само въ това че подъ влиянието на чашата вино, той са разоткровенничилъ при чедовѣкъ, който не е заслужвалъ таквазъ откровенностъ...

И Скобелевъ съ тонътъ на гласътъ, нарочно подчерта тази фраза.

— Да... незаслуживающъ.

Когато ядението са свърши и полковникътъ са откланя, Скобелевъ призова слугата си.

— Забѣлѣжи ли ти, лицето на този господинъ?

— Да.